

РЕШЕНИЕ

№ 660

гр. София, 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12478** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция "Инспекция по труда"-гр. С., срещу съдебно решение 27.10.2020 г., постановено по нахд. № 4965/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/,104 с-в., с което е отменено НП № 22-006391/06.03.2020 г., издадено от директора на дирекция "Инспекция по труда"- С., с което на [фирма], за нарушение по чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 5 за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда /Наредбата/ на основание чл. 414, ал.1 от КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв.

Излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението поради постановяване му в противоречие с материалния закон и в нарушение на съдопроизводствените правила. Счита, че районният съд неправилно е тълкувал квалификацията на нарушението, дадена от административно- наказващия орган. Твърди, че соченото нарушение по чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредбата е специално по отношение на общите разпоредби на чл. 62 от КТ, тъй като Наредбата е създадена и издадена, за да регламентира детайлно реда, начина, формата и сроковете за

изпращане на уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ. Моли съда да отмени обжалваното решение и да потвърди изцяло наказателното постановление.

Ответникът- [фирма], в писмено възражение изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за основателна.

Административен съд София - град, XII-ти касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Пред настоящата съдебна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от въззивния съд фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

За да постанови обжалваното решение, СРС е приел за установено от фактическа страна, че при извършена проверка за спазване на трудовото законодателство, [фирма] представило справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал.5 от КТ, съгласно която уведомлението за регистрация на прекратено трудово правоотношение в ТД на НАП е подадено след изтичане на законоустановения 7-дневен срок. Нарушението било квалифицирано по чл. 3, ал.1, т. 2 от Наредба № 5 за съдържанието и реда за изпращане на уведомления по чл. 62, ал.5 от КТ.

Въззивният съд е отменил НП като е приел, че същото е незаконосъобразно като постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, при неправилно определена правна квалификация на нарушението, съответно неправилно определена санкционна норма. Обосновал е правен извод, че имуществената отговорност на дружеството – работодател е неправилно ангажирана.

Не се спори, че работодателят не е изпратил уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ в ТД на НАП в законоустановения 7 - дневен срок от прекратяване на трудовия договор. Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 3, изр. 1 от КТ в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. АНО е квалифицирал допуснатото нарушение по чл. 3, ал. 1, т. 2 от подзаконовия нормативен акт– Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за извършване на уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ. Видно от самото заглавие на Наредбата, нормите на подзаконовия нормативен акт са специални единствено по отношение на формата, съдържанието и реда за извършване на дейността по уведомяване на НАП. Посочените от наказващия орган норми от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. не могат да заменят законовата разпоредба, съдържаща общото правило за поведение по чл. 62, ал.3, изр. 1 от КТ. Наредбата не е специален закон по отношение на КТ, противно на доводите на касатора, поради различната йерархична структура и поради факта, че в КТ е предвиден специалният ред, а подзаконовият акт

е издаден с оглед установяване на реда за изпълнение от страна на работодателя на специални изисквания, определени в Наредбата, но в изпълнение на чл. 62 от КТ в сочените хипотези. В текста на чл.3 ал.1 т.2 от Наредбата се съдържат данните и реда, по който уведомлението следва да бъде изпратено, но същия не вменява задължение. Задължението за изпращане на уведомлението се съдържа в законовата разпоредба, а именно тази на чл. 62, ал. 3 от КТ.

Също така, видно от словесното описание на нарушението, повдигнатото административнонаказателно обвинение е за това, че в качеството му на работодател не е уведомил компетентната териториална дирекция на НАП за прекратяване на трудовото правоотношение с Д. П. като изпрати уведомление в предвидения 7-дневен срок от прекратяване на трудовия договор, с което е нарушил чл.3, ал.1, т.2 от Наредба № 5/ 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ. Следователно налице е неяснота за какво се санкционира работодателят – за неспазване на реда и съдържанието за изпращане на уведомлението или за неизпращане на уведомлението в 7-дневния срок. Допуснатото процесуално нарушение е от категорията на съществените, тъй като засяга правото на защита на санкционираното лице, което има право да узнае какво точно нарушение се твърди, че е извършило. Неяснотата в административнонаказателното обвинение съставлява нарушаването на правото на защита винаги е съществено процесуално нарушение и във всички случаи води до порочност на издаденото НП и е основание за неговата отмяна.

На следващо място, неправилно наказващият орган е приложил общата санкционна разпоредба на чл. 414, ал. 1 от КТ, която се отнася за нарушения на разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, при наличието на специална правна норма- чл. 414 ал.3 от КТ и при предвидени в нея размери на имуществените санкции. Нормата на чл. 414, ал. 3 от КТ предвижда имуществена санкция за работодател, който наруши изрично посочени разпоредби на кодекса, сред които е нормата на чл. 62, ал. 3 от КТ. Налице е и неправилна правна квалификация на административното нарушение с оглед приложимата санкционна норма. Нарушението е съществено, тъй като се засяга правото на защита на санкционирания субект.

Предвид гореизложеното, не се констатираха посочените в жалбата касационни основания за отмяна на обжалвания съдебен акт, поради което последният като правилен и законосъобразен следва да бъде оставен в сила.

Относно разноските: С оглед изхода на спора ответникът по касация има право на разноски който възлизат на 340 лв. заплатено адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие № [ЕГН].

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение 27.10.2020 г., постановено по нахд. № 4965/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/,104 с-в.

ОСЪЖДА ИА „Главна инспекция по труда"-гр. С. да заплати на [фирма],
ЕИК:[ЕИК] разноси по делото в размер на 340 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.